

„Не“, извика царя. И когато дойде слугата, царя му каза: „хвжрли на този джртак някоя и друга пара и го изгони из двореца“.

На другия ден царя стоеше пак в градината сжс сина си и му показваше, какви джрвета растят. В това време цигулката отново засвири откжм двореца. Момчето пак замоли настоятелно: „Слушай, татко, как хубаво свири! Никога не сжм слушал тжй хубаво да се свири. Аз бих желал винаги да слушам, как свири този цигулар. О, остави го да свири още!“

„Изгонете навжн този просек“, викаше гневно царя. „Наплескайте го с камшика по ушите!“

На третия ден царския син четеше една книга, а цигуларят отново дойде и засвири още по-хубаво, отколкото преди. Момчето тоз час се наведе през прозорецът и унесено заслуша.

Царят, обаче, стана много яростен, сви юмрук и изкряска: „Ах, този нахалник! Насжскайте вжрху него кучето и го пребийте!“

Но докато отвжржат кучето, цигуларят избяга. И когато слугата се огледа за царския син, той беше сжщо изчезнал. Никой не знаеше, кжде е избягал.

Царят изпрати из цялата страна пратеници да го тжрсят. Тжрсиха го, но не го намериха. Тобава сам царя тржгна да го тжрси, тжрси го цяла година и не го намери. От това той стана много мрачен и плачеше непрестанно. И плака толкова много, че му изтекоха очите.

Така той седеше вече все в тжмна нощ и мислеше за своя загубен син и за покойната си жена. Ах, ако тя беше още жива, щеше без друго да намери сина си. И както си мислеше това, стори му се, че тя стои до него и той чуваше нейния нежен, тих глас:

„Тжрси, непрестанно, навсякжде тжрси,

И ако го чуеш, ти ще го видиш.“

Той тржгна да странствува, като пипаше с тоягата си по улиците и пжтищата, през поля и гори.

Короната му падна от главата и остана да виси по тржните. Дрехите му овехтяха и се изпокжсаха. Брадата му посивя и цяла трепереше. Хората, като го виждаха, казваха: „Ох, бедния, сляп човек!“ Те му даваха парче хляб или няколко стотинки в ржката и никому през ум не минаваше, че той беше царят им. Така той се скита три